

[Viggo Starcke.]

partierne om sådanne besparelser. Disse besparelser vil kunne opnås — særlig når man har et ståsted, et grundlag at stå på, i den fulde grundskyld — hvis man begrænser tilskudspolitikken, således som jeg ser det ærede medlem hr. Erik Eriksen i øjeblikket rejser rundt i landet og taler om, noget, som han ikke var så ivrig for, dengang man gennemførte de høje skatter i 1950—51.

Told og andre indirekte skatter ligesom bygningskatten ønsker vi afviklet — midlertidigt dog med undtagelse af giftskatterne — og den omsætningskat, som stadig spøger i horisonten, vil vi advare meget stærkt imod, da den rammer den fattigste og den jævne del af befolkningen enten direkte eller gennem andres skatter. De direkte skatter har den store fordel, at de kan mærkes, man ved, når man betaler dem, og de indirekte skatter har den ulempe, at de betales, uden at man egentlig mærker det. Men selve den direkte skat må man ikke tro kun betales af den, der udreder den, for den lægges ofte over på varepriserne og kommer derefter til at virke som indirekte skat ude i den jævne befolkning. Den væltes fra skulder til skulder, indtil den ender i de samfundslag, som ikke er i stand til at vælte den videre, arbejderne, landbruget og eksporterhvervene i det hele taget. Retsforbundet er tilhænger af et skattefrit eksistensminimum, hvis størrelse man selvfølgelig kan diskutere.

Erfaringerne har vist os, at det bestående skattesystem stadig automatisk skruer de offentlige udgifter op, og til trods for at skatterne i øjeblikket er nået op i en højde, som må siges at være forbløffende, så tales der allerede nu om, at der skal flere skatter til. Derfor vil jeg gerne sige, at retsforbundet betragter det som noget fundamentalt, at selve grundlaget for de øvrige sociale funktioner bringes i orden. Gennem en retfærdig, forstandig jordlovgivning vil man lægge et fundament, som bedre er i stand til at bære samfundets store bygning, så den ikke synker i grunden, så den ikke slår revner i murværket, så den ikke derfor kræver ustandselige reparationer, der erfaringsmæssigt altid er kostbare.

Den højtærede finansminister er meget interesseret i at standse skattesnyderiet.

Snyderi er altid modbydeligt, og retsforbundet ønsker ikke at holde sin hånd derover, men det er et spørgsmål, hvor hårdt man skal brænde forbryderne. Der foreslås bøde, hæfte og fængsel, men vi må være ærlige her i denne sal og tilstå, at selve skattesystemet, som det er, medfører meget store fristelser for skatteborgerne, meget store fristelser, som det er os der udsætter dem for, og at det medfører et uhyre omfattende og kostbart posekiggeri med en mægtig administration at undgå skattesnyderierne. Den lovgivende forsamling er ikke uden medskyld i skattesnyderiet, og hvis man endelig skal dømme skattesnyderne så hårdt, hvorfor skal man så ikke anlægge den samme synsvinkel på lovgivningsmagten med hensyn til den politik, som fører til inflation og til kronenedskæring. Overvejer den højtærede finansminister at indføre lignende strenge straffe overfor de politikere, der ødelægger landets pengevæsen og undergraver kronens værdi? Jeg tror, det vil interessere befolkningen, særlig sparerne, særlig pensionisterne, særlig de selvforsikrede og de gamle.

Dér kommer også jordspørgsmålet ind, idet det har den store fordel med hensyn til skattesnyderiproblemet, at her kan der ikke snydes. Hartkornet og jorden og dens værdi er synlig for enhver, og der er ikke mulighed for at snyde på det område. Jeg ved godt, at selve grundskyldsproblemet ikke direkte ligger for i de forslag, som den højtærede finansminister her har fremsat, men det ligger i problemets horisont. Jeg vil gerne nu, hvor grundskyldskommissionen har afsluttet sit arbejde, siden de samme forslag blev fremsat i fjor, minde om, at i den fællesudtalelse, som flertallet i kommissionen, der omfattede socialdemokratiets, det radikale venstres repræsentanter, retsforbundets repræsentanter, husmændenes og lejernes repræsentanter og de socialøkonomer og vurderingsekspertes, der var i kommissionen, har fremsat, hed det — jeg beder formanden om tilladelse til at citere:

„der i princippet er tilhængere af en reform, som gradvis indfører fuld grundskyld til afløsning af andre skatter, der hviler på arbejdsskabte indtægter...“

Dette er tiltrådt af de nævnte tre partier som en principiel retningslinie, og da disse tre partier repræsenterer et flertal i dette høje ting, tillader jeg mig at konstatere,